

— Това не е току-така — решилъ Шпренгелъ — тукъ има пакъ тайна.

Той решилъ да разкрие тази тайна. За негово щастие времето се оправило, и той могълъ цѣли дни да прекарва по ливадитѣ.

Седналъ край една млѣчка и решилъ да чака тамъ чакъ до тъмнина.

— Азъ ще разбера това нѣщо — твърдо решилъ той. И ето насѣкомо кацнало на цвѣта. Шпренгелъ втренчено гледалъ. Пчелата попълзѣла по цвѣта, пхнала си главичката въ него, следъ това се отдръпнала и отлетѣла; тя като че ли не намѣрила нищо въ него.

— Изпустнахъ ли я? Е, добре. Тази, която ще дойде сега, ще я улова.

Когато друга пчела кацнала на цвѣта, Шпренгелъ, безъ да му мисли много, я уловилъ. Още преди да успѣе да я постави въ шепата си, тя го ужилила. Шпренгелъ подухалъ на ужиленото мѣсто, седналъ и почналъ да туря на него земя.

Съ шепа мокра прѣстъ на ржката си той седѣлъ около млѣчката и гледалъ, какъ върху нея долитали и пакъ отлитали една следъ друга пчели. Но той вече не смѣлъ да ги лови съ ржце, а само гледалъ.

На другия день дошелъ съ щипци и уловилъ първата пчела, която кацнала и пропълзѣла по цвѣта. Съ лупа той разгледалъ тази пчела и забелязалъ, че била обсипана съ прашецъ. Втората пчела — също, третата, четвъртата — всички били напращени съ тичинковъ прашецъ. — Тѣ пренасятъ прашецъ отъ цвѣтъ на цвѣтъ, — и сърдцето на Шпренгела затупкало по-силно, отколкото, когато се явявалъ на изпитъ за пръвъ пжтъ.

Той не билъ ботаникъ, но смѣталъ, че наблюденията трѣбва да бждатъ точни. Затова решилъ, че трѣбва всичко това да провѣри много грижливо. Нѣколко дни той седѣлъ около млѣчкитѣ, ловилъ и разглеждалъ пчелитѣ. Работата вървѣла добре. Но откъде се вземалъ прашецътъ, съ който били напращени пчелитѣ